

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnistvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 3 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

O slovenskih šolah na Štajerskem.

(V dež. zboru v Gradcu govoril poslanec dr. Serbec.)

Visoka zbornica! Začenjam z željami, katere je izrekel gosp. poslanec dr. Starkel. Dejal je: da nam Slovencem privoši naše slovenske šole in da ne želi, da bi se Nemci vtikali v naše šolske zadeve, na drugi strani pa naj tudi mi Nemcem pustimo njihove šole in naj ne damo, da bi nemški otroci v naših šolah hirali.

Na to odgovarjam: kjer gre za otroke nemških starišev, tam nimamo drugemu delu njegove želje ničesar ugovarjati. V večjih mestih kakor v Celju, Mariboru imajo tudi nemške šole. Obžalujemo samo, da zaidejo morda tudi slovenski otroci v take nemške šole, kjer ne pridejo naprej in kjer se ničesar ne nauče, ker so samo slovenskega jezika zmožni. Nemcem privošimo tak poduk, kakeršen imajo.

Vse drugo pa je, ako naj mi gledamo, kako pri sedaj poskušani ustanovitvi nemških šol hočejo slovenske otroke vanje vleči, ker zakonito potrebnega števila nemških otrok niti ni. Ako se v šole s samonemškim učenim jezikom, katere učitelji ne znajo slovenskega, z agitacijo in z drugimi pripomočki prilové slovenski otroci in se silijo, sedeti v takih šolah, potem je to nezmisel, kakor se je celo v tej zbornici z visokega mesta pripoznalo. Nespametno je, vabiti slovenske otroke, ki ne znajo nemškega jezika, v šolo, kjer zna učitelj samo nemški jezik. Takih slučajev bi mogel dovolj navesti, za vzgled pa imenujem privatno šolo v Štorah, ustanovljeno lansko leto. V to šolo hodi mnogo otrok, ki ne znajo nobene nemške besede in ne morejo poduku slediti.

Na zakon, ki zahteva, da so naj otroci s 14. letom izstopivši iz šole popolno podučeni v predmetih ljudskih šol, se ne gleda, in zato se postavno predpisana izobrazba slovenskih otrok, ki morajo šolo obiskovati, ne bo v takih šolah nikdar dosegla. Teh načel in resnic naj bi se spominjale šolske oblasti, kadar so naprošene za sodelovanje pri ustanavljanju nemških šol na Spodnjem Štajerskem. V nasprotju s tem pa moram potrditi, da postopajo vladni uradniki pri ustanavljanju nemških šol z največjo gorečnostjo.

Vladni uradniki — govorim o šoli v Vojniku — bi ne bili smeli dopustiti, da se za Nemce vpišejo tisti otroci, ki ne znajo čisto nič nemškega jezika ali samo nekatere besede in ki niso sposobni slediti poduku.

Nemška šola v Vojniku še ni ustanovljena in upati je, da se ne ustanovi, ali že to je naredilo slab vtis, da se je okrajni glavar Celjski postavil dotičnemu gibanju na čelo in da se ljudje niso vpraševali »ali hočete otroke pošiljati v nemško ali v dvojezično šolo«, nego da so se vpraševali, če hočejo otroke pošiljati v čisto nemško ali v čisto slovensko šolo. To vprašanje

ni razmeram primerno, ker v Vojniku ni čistoslovenske šole, ampak samo dvojezična in ker živa duša tam na ustanovitev samoslovenske šole ni mislila. Ljudje so odgovarjali: mi hočemo dvojezično šolo, kakoršna je bila doslej. Ko so zapisovali glasove v zapisnik, ni se mogla dosti jasno zapisati volja tistih, ki so glasovali, ker niso bili stvarno, pravilno vprašani.

Mi privošimo Nemcem nemški poduk, užaljeni pa smo in pritožujemo se, da se silijo slovenski otroci v nemške šole, kjer ne morejo slediti poduku, in kjer naj postanejo janičarji našega naroda. To pa je res, kar je povedal gosp. dr. Starkel z občudovanja vredno odkritosrčnostjo, da je za nemške otroke na Spodnjem Štajerskem jako dobro, ako se slovenski uče.

V prejšnjih časih in do najnovejše dobe se je to načelo v malih mestih in trgih tudi upoštevalo. Spominjam se iz svoje mladosti, ko sem hodil v ljudsko šolo, da so prihajali k skušnjam okrajni predstojniki in drugi odlični možje, ki so Slovencem in Nemcem priporočali učenje slovenskega jezika s pristavkom, da jim bo znanje tega jezika še koristilo. Tista gorečnost pa, katero je bilo videti v Vojniku, zastopa nasprotno načelo, da se namreč čim bolj mogoče zajezi učenje slovenskega jezika.

Pri dotičnem uradniku se pogreša razumevanje za prave potrebe prebivalcev. Kot načelnik in predsednik okrajnega šolskega sveta bi moral dotični gospod pač vedeti, da je tudi Nemcem želeti, da naj obstojé v krajih, kjer je prebivalstvo večinoma slovensko, kakor v Vojniku, dvojezične šole, da tam samonemška šola sploh ni na mestu in da v tako šolo posebno taki otroci ne smejo hoditi, ki nič nemškega ne znajo.

Razven Vojnika naj bodo omenjeni še: Slovenska Bistrica, Brežiče in nekateri drugi kraji, kjer so dvojezične šole; tam je podučni jezik tako urejen, da tako nemški kakor slovenski otroci dobro napredujejo.

(Konec prih.)

Nova občina in njeni srečni prebivalci na Slatini.

Dne 12. februarja so v Gradcu zopet pokazali, da nimajo srca za kmeta, ampak le za liberalno gospodo. Sklenili so namreč iz Slatinske občine iztrgati oni kos zemlje krog Slatine, katerega imajo v lasti najstrastnejši liberalni nemškutarji, kar jih je menda rodila majka slovenska, ter osnovati novo občino. Da bi bile razmere drugačnje, ne bi oporekali tej izločitvi, saj pleve in zrnje skupaj ne sodi. Toda tu se gre za največjega davkoplačilca, za Slatino. Zakaj bi pa od nje, ki je deželna, imeli koristi le nekateri slatinski liberalci? V

Gradeu se je reklo, da to izločitev zahtevajo »slatinske koristi«. Mi pa teh »koristij« ne najdemo nikjer, ako bi jih tudi z Diogenovo svetilnico iskali pri belem dnevu. Ali je bila okolica kedaj Slatini na škodo? Ravno nasprotno, kmet ima škodo; kajti primanjkuje mu dobrih delavcev in poslov, ker vse vre na Slatino — tlake delat. Na starost pa naj zopet okolica redi te izsesane delavce! Morebiti bo pa novi odbor prihodnje občine Slatini delal več časti in ji pripomogel do večje veljave, kakor sedanj? Menimo, da ne. Nahajalo se bo sicer v novem občinskem odboru več gosposkih sukenj, pa v njih bodo tičali gospodje, ki so na slabem glasu ne-nravnega življenja, kateri poleg cerkvenih zapovedij tudi ne poznajo šeste in sedme božje, so slabi gospodarji, večinoma kridatarji. Po krščanskem prepričanju pa ima pred svetom več časti in veljave pošten, preprost kmet, kakor pa tak gospod.

Ne slatinske koristi, ampak šulvereinska šola zahteva novo, od kmetov neodvisno občino. Vsi naši dogodki in pojavi zadnjih šestih let se sučejo krog omenjene šole, kakor zemlja okolu solnca. Slatinčani jo hočejo otvoriti, ostali Križevljani se vstavljajo temu. Ta obestranski napor in nepoštenost Slatinčanov v občinskem gospodarstvu odprla sta treznomislemim volilcem oči ter očistila občine svetokriške nemškutarsko-liberalnega plevla. Ko so pa Slatinčani zgubili vse zaveznike svoje, ne ostaja jim drugega, kakor poskakati v lastni koš ter v svoji samopridnosti potegniti za seboj slatinsko zdravilišče. Rešena je vsaj zemlja od Potočnika do Žumer Franca, od Smogarja do Ožgana in ž njo rešena šulvereinska šola. O blažena slatinska dolina, zdaj boš postala zemeljski raj; tvoji prebivalci bodo okušali ono srečo, katere sta bila deležna prva roditelja, dokler nista jedla prepovedanega sadu! Toda počakajte, ki ste se križali in podpisavali, ko boste vgriznili v grenko šulvereinsko jabelko, — ko se vam bo odprla šulvereinska šola, bodo vas slatinski gospodje izgnali iz raja. Prišla bo ostra pokora hudih plačil: treba bo popravljati že šest let nerabljeno šolsko poslopje in ta popravila in oskrbljevanja toli ogromnega zidovja sledila bodo vsako leto; treba bo plačevati letne šolske stroške in slednjič plačati šolo, na kateri je dolgov celih 10.000 gld. Ako je cela svetokriška nadžupnija s Slatino vred v 17 letih splačala komaj 7.000 gld., — sami pa veste, da obč. doklade niso bile majhne — kedaj pa hočete vi sami splačati tako ogromno svoto? To pa tembolj, ker se imate splačati z nami svetokriško šolo in bodete stekali pod komando slabih občinskih gospodarjev. Že so obljubili v nekem graškem časopisu, da bodo na občinske stroške skrbeli za boljšo razsvetljavo in stražo (policijo) na Slatini, potem bo pa prišlo še to in ono in nova občina ne bo nam, ampak po resnici Slatini na korist!

Cerkvene zadeve.

† Č. g. Martin Sattler, župnik Majšberški.

V Dravinjski dolinici, pri začetku krasne nove ceste, ki drži čez Čnogoro v Ptuj, leži v zatišju vas Majšberg. Na vzhodni strani cerkve se vidijo na pretež strmem griču razvaline Majšberškega grada; na zapadni pa stoji župna hiša, ki je bila dne 14. februarja t. l. torišče solz in žalosti, kajti iz nje se je pomikal veličastno žalni spreod. Nesli smo umrlega župnika, č. g. Martina Sattlerja, k večnemu počitku. Sila mnogo ljudstva je navrelo od vseh strani; došlo je tudi 23 duhovnikov, izmed katerih je imel Bistriški kanonik in

dekan preč. g. Hajšek nagrobni govor. Čitateljem »Slov. Gospodarja« bi tudi jaz rad podal ranjkega skromno sliko.

Martin Sattler se je porodil na Črnigori dne 9. novembra 1828 in bil posvečen v mašnika leta 1854. Kaplanoval je na Nemškem, dokler se ni sekovske škofije slovenski del pridejal lavantinski, žal, da ne ves. Župniji Sv. Duh in Kaplja ste popolnoma slovenski: Lučka, Gomilska in Spielfeldska pa deloma. V zadnjih treh so razmere za Slovence kaj žalostne; šole so do čista nemške; a tudi v cerkvi se krči slovenska služba božja od leta do leta bolj, ker primanjkuje v Graški škofiji slovenskih duhovnikov. — Pokojnik je bil potem kaplan na Muti, pri Sv. Križu na Murskem polju, pri Sv. Magdaleni v Mariborskem predmestju; župniški upravitelj (provizor) pri Sv. Lovrencu v Puščavi in Vuhredu, od koder je došel leta 1869. za župnika v Majšberg. Letos bi ravno obhajal 25letnico svojega župnikovanja in 40-letnico duhovstva. Veselil se je tega; ali Bog je drugače obrnil.

Ranjki je bil vnet duhovnik; naslikati in popraviti je dal cerkev; oskrbel nov križev pot; namerjal prizidati Lurško kapelico, za katero je volil 600 gold. Bil je jako čistan govornik; glas je imel krepek in jasen.

Pokojnik je bil narodnjak iz vsega srca. Ljubezen do naroda svojega je kazal javno in dejansko. Še dne 8. februarja je govoril navdušeno v hiši župana Turkuša zbranim občinskim odbornikom, naj bodo vrli narodnjaki in naj pokažejo to pri vsaki priliki. To je bila njegova narodna oporoka (testament), kajti že drugi dan ob 10. uri ga je zadela kap (mrtvoud). Upali smo, da še okreva; ali v nedeljo zvečer mu postane huje, in v ponedeljek ob 7. uri zaran je izdihnil svojo blago dušo.

Naj še pristavim tem vrsticam dva dogodka, katera nam je pokojnik rad pripovedoval in ki sta značilna za-nj. Ko je kaplanoval pri Sv. Magdaleni, hodil je tu in tam na lov. Nekega dne so našli v Radvanju prestreljeno »frankfurtarco« ali nemško zastavo. Nemčurji so takoj obdolžili ranjkega, da je on storil to grozno pregreho; ali to je bilo le golo klevetanje; vendar kaže ta primerljaj, kako zlobno so obrekovali nemškutarji že tedaj može, ki niso bili narodni Nikodem. Najrajši pa nam je pravil, kako smešno so nemškutarili takratni učitelji. Leta 1838. se je peljal iz Slatine čez Čnogoro Hrvatski ban Jelačić. Učitelj nastavi ob cesti svojo šolsko mladež ter jej v glavo zabije, da morajo slavnega Hrvata pozdraviti: »Vivat Banus, bis er fort ist!« (Živijo ban, dokler se ne odpelje!) Otroci so mislili, ne umeč teh besed, da morajo vse povedati, kar jim je šolnik vtepel v glavo, zatorej so res vpili na ves glas: »Vivat Banus, bis er fort ist!« —

Končam te vrstice z besedami preč. g. kanonika Bistriškega: Župljani Majšberški, ne pozabite blagega g. župnika, kakor ga jaz ne pozabim nikedar! Dobri sosed, počivaj v miru!

Čnogorski.

Božja pot Matere božje v Kokarjih.

Da je na kvaterni petek v postu pri Rečiški podružni cerkvi Matere božje v Kokarjih veliki shod, znano je daleč okrog. Ta vest sega celo čez meje Štajerske dežele, na Kranjsko in Koroško, ker tudi od tam pridejo takrat romarji.

Ima pa ta shod tudi svojo zgodovino, kar nam spričuje 300 let stara spominska podoba, katera se v cerkvi poleg drugih nahaja. Dolgi nemški napis*) te podobe nam pové, da je Kašpar Pinter, opat benedik-

*) Glej Ig. Orožen, »Das Benediktiner-Stift Oberburg« stran 195 in 196.

tinskega samostana v Gornjem gradu († 1461) tu sem priredil velikansko procesijo s tem namenom, da bi Bog po priprošnji Matere božje milostljivo odvrnil hudo in dolgotrajno zimo. In res! prošnja in molitev bila je uslišana. Med sv. opravilom, ravno med povzdigovanjem, pripihljaj je topel veter, in zime je bilo konec.

Spomin na ta čudežni dogodek ohranil se je do dandanes s tem, da se vsako leto slovesno obhaja kvaterni petek v postu. Že na predvečer je vselej za romarje križev pot, pridiga in pete lavretanske litanije, drugi dan pa dvojno sv. opravilo. Poleg tega imajo romarji dovolj prilike, prejeti sv. zakramente.

Tudi letos je bilo vse tako. Bili so naprošeni dobri govorniki, ki so vernemu ljudstvu s sveto navdušenostjo oznanjevali božjo besedo, in spovedniki, ki so se veliko trudili. Bog jim stoterno vse povrni! Bilo je pa tudi romarjev, da jih že dolgo časa nihče toliko ne pomni. In to je tudi nekaj, kar je vredno, da se omeni; kajti v zimskem času si marsikdo dvakrat premisli, preden se na pot poda. Toda zaupanje do Marije in hvaležnost za prejete dobrote vse premaga. Da, dokler je med našim ljudstvom še toliko žive vere, ni se nam bati ne duševnega propada, niti gmotnega poraza! Dolžnost poročevalca je tudi še, pohvalno omeniti lepega petja v pravem cerkvenem duhu. Mešani, kakor tudi moški zbor, oba sta se vrlo obnašala. Posebno pa nas je pri slovesni, asistirani sv. maši prijetno iznenadil koral in Singenberger-jeva triglasna latinska maša. Hvaljen bodi Bog in češčena bodi Marija zato, da se je kvaterni petek tako lepo in slovesno obhajal!

Gospodarske stvari.

Posojilnica na Vranskem.

Posojilnica na Vranskem je imela leta 1893 prometa 175.343 gld. 66 kr. — Pristopilo je leta 1893 novih zadrušnikov 134, kateri so vplačali deležev 1340 gld., izstopilo pa 24 zadrušnikov in vzdignili deležev 240 gld. tedaj je pristopilo več zadrušnikov 110 in vplačalo več deležev za 1100 gld. Leta 1892 je bilo 210 zadrušnikov, kateri so imeli vdeležih 2880 gld.

Koncem leta 1893 je bilo tedaj zadrušnikov 326, kateri imajo vplačanih deležev 3980 gld. Hranilnih vlog vložilo se je leta 1893 od 132 vlagateljev 310-krat 48.805 gld. 63 kr., vzdignilo pa 36.814 gld. 35 kr., tedaj več vložilo 11.991 gld. 28 kr. Stanje hranilnih vlog koncem leta 1892 je bilo 68.908 gld. 59 kr., kapitalizovane obresti od hranil. vlog leta 1893 znašajo 2862 fl. 30 kr., tedaj je stanje hranilnih vlog koncem leta 1893 83.762 gld. 17 kr. — Posojil se je leta 1893 izplačalo 176 zadrušnikom 45.534 gold., vrnilo pa 11.082 gold. 38 kr., tedaj več izposodilo 34.451 gld. 62 kr. Stanje posojil koncem leta 1892 je bilo 45.262 gold. 24 kr., tedaj je stanje posojil koncem leta 1893 79.713 gold. 86 kr.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakega, če tudi ni ud posojilnice in se obrestujejo po $4\frac{1}{2}\%$. Posojila se dajejo proti 6% samo zadrušnikom. — Uradni dan je vsako sredo od 9. ure do pol 12. ure dopoldne. Ako je v sredo praznik ali sejem, uraduje se naslednji dan. Posojilnica ima 4. marca 1894 ob 4. uri popoldne svoj redni občni zbor; vljudno vabi k udeležbi načelstvo.

Streha iz lepnice (Dachpappe.)

V novejšem času večkrat vidimo strehe z lepnic krite. Kaj pa je lepница? Lepnica se izdeluje v tovar-

nah iz papirja, kateri je iz raznih kemičnih snovij prepariran. Lepnica se dobiva v 10 m dolgih in 1 m širokih zavitkih. Za kritje gospodarskih stavb z lahkimi strehami, kakor koruznikov, kozolcev, čebelnjakov in vseh takih, za katere bi opeka pretežka bila, je lepnica priporočila vredna; pa ceneje nikakor ne pride kakor opeka, ker se mora spodej z deskami kriti in še le na deske se pribije lepnica. Žreblji s katerimi se lepnica pribija, morajo biti en palec dolgi, morajo imeti široke kape, ter se 10 cm na gosto eden od drugega pribijajo. Take strehe delati kaže le o gorkem vremenu, kajti brž ko se pokrije in pribije, mora se vsa streha s »terom« ali žgano smolo pomazati in s peskom potrositi, kar se potem vsakih pet let naj zopet zgodi. F. P—k.

Cepiči za pomladnje cepljenje.

Od novega leta do konca februarja, ko drevesna rast miruje, je najboljši čas, da cepiče narežemo. Cepiče (sušnike) vzamimo od zdravih, močno rastočih dreves, katerih sadje je dobro in v vseh ozirih rabno. — Cepiči se v pesku na senčnem kraju lahko do polovice maja hranijo. Če se nam iz kakih vzrokov koli prvi cepiči posušijo ali polomijo, tedaj nam cepiči dobro služijo, ker še lahko za kožo cepimo. Cepljenje za kožo rado raste in je najložje. Gotovo je le zaradi tega cepljenje za kožo tako malo v navadi, ker si cepiče pravčasno ne oskrbimo. Kdor ljubi red, naj vsako sorto posebe z imeni zaznamuje!

Sladkorna pesa (Zuckerrübe.)

Lansko leto so po Spodnjem Stajerskem, posebno v Mariborskem okraju, na več krajih sladkorno peso za poskušnjo sejali, ki se je vkljub pomladnje suše povsod dobro obnesla. Po saharometru je imela od 13.8% do 15.8% sladkorja, kar je znamenje, da bi se prideljevanje sladkorne pese dobro splačalo. Želeti bi bilo, da bi se tovarne za sladkor vstanovile, k čemur bi pa morala vlada pripomagati, pa žal, da je zato malo upanja. F. P—k.

Nakup vojaških konjev.

C. in kr. državno vojno ministerstvo bode vsled dopisa, oddelek 3, štv. 325, z dne 19. februarja t. l. v mesecu marciju imelo sejmovo za dopolnitev vojaških konjev na slov. Štajerskem v teh-le krajih:

Dne 5. marca na Ptuju na živinskem sejmišču, dne 7. marca v Ljutomeru na glavnem trgu, dne 9. marca v Radgoni na živinskem sejmišču, dne 14. marca v Račji na živinskem sejmišču, dne 16. marca v Ormožu na glavnem trgu; in sicer vselej ob 9. uri dopoldne.

Kupili se bodo konji za konjike in topničarske podčastnike kot jezdni ter kot topničarski vozni konji. Konji za konjike in topničarske podčastnike morajo biti visoki vsaj 158 cm, za topničarske vozne konje vsaj 161 cm. Konji, ki še niso dovršili štrtega leta ali so že čez sedem let stari, se ne bodo jemali. Kot poprečna cena velja: 325 gld. za konjiškega ali topničarskega podčastniškega jezdnega konja, 350 gold. pa za topničarskega voznega konja.

Sejmovi. Dne 3. marca v Lučanah, v Celju, v Oplotnici, v Slovenjem Gradu in na Vranskem. Dne 5. marca v Mariboru in v Lembergu. Dne 6. marca pri Sv. Petru pod Sv. Gorami.

Dopisi.

Iz Oplotnice. (Obč. volitev.) [Konec.] Vršila se je volitev kakor je bilo že naprej videti, za kat. narodno stranko neugodno. V 3. razredu je glasovalo 109 volilcev, veliko pa jih je odišlo, in bili so izvoljeni Janez Potočnik s 93, Anton Kolar z 81, Fr. Jonke z 76, Matija Kos z 68, Fr. Kunaj z 64 in Fr. Pozne z 54 glasovi; prvi, drugi in četrti od obeh strank priporočeni. V 2. razredu se je od 66 volilcev volitve vdeležilo 40 volilcev in bili so izvoljeni Bl. Kokolj z 26, Fr. Sparovič s 25, Jož. Kvas s 23, Jurij Bezenšek, Jože Lipuš in Karol Kriechbaum z 20 glasovi. V 1. razredu glasovalo je izmed 20 volilcev za nadučitelja B. Malenška 16, Matijo Makovšek 13, Štef. Založnik in Fr. Dobnik po 12 in za Bl. Mlaker 11. Predsednik komisije je vendar padel raz stol. Tri vesi se hočejo od Oplotnice ločiti. Ako bi bili hoteli volilci edinost ohraniti, saj v 2. razredu bi bila morala narodna stranka sijajno prodreti. Ker so pa vsi izvoljeni, razven poštenega Nemca Kriechbauma, domačini in je Matija Makovšek bil prej v Vitanju najlepši izgled vernega, narodnega moža, upa se po pravici, da bo naš slabi govornik dober prerok in bo novi odbor delal v versko-narodnem smislu za naš gmotni stan, in potem ga bomo veseli.

S Polskave. (Še nekaj o roparju Krivcu.) Krivec ne piha več! Tako se lahko zdaj govori ob jutranji in južni strani zelenega Pohorja. Hudi dnevi in mrzle noči so bile meseca prosinca; še bolj pa nas je plašil ropar Krivec, ki je v naši okolici lazil in prebival. Dolgo so hodili žandarji na lov in čak, končno so tička vendar, Bog daj! za vselej vlovili. Na pepelnico zvečer ob 9. uri so ga zasačili Slivniški gg. žandarji po pol ure trdi borbi na življenje in smrt. Krivec je dal Gabrniku nekemu črevljarju obutalo krpai; to so vrli žandarji zvedeli, ter so ga čakali v črevljarjevi koči. Ko pride, rahlo trikrat na šipo potrkaja, naj mu odprejo. Plaho stopi ropar v priklet, žandar pa zatrese vrata, ga zgrabi in mekini po lojpi in ga tišči v kočo, nastavi mu bodalo na prsi, ropar pa zakriči: Jezus, Marija, ne me prebosti! Ropar je imel nože, pištolo, cevko na šest kresov, pa ničesar ni mogel rabiti, tako da se ni kapljica krvi prelila, ko sta obe stranki na smrt mislili. Vse to se je v temi godilo. Trikrat oklenjenega tirata žandarja k predstojniku, g. Hojniku, kjer je celo noč premišljeval. Že po noči se ta novica izve; ljudje vrejo ga gledat, in zjutraj mu obilna množica pot posodi, želeča mu visoko smrt, namreč na vislicah. Preiskava bo grozne reči spravila na beli dan, ker že je obstal, da je Guzejev učenec in družej. Leta 1880, brž suša, so pred Bobovim našli umorjenca s prerezanim vratom, Jurija Slatenška, ki je bil zelo miren, krotek, pobožen in pa bogat kmet na Tičevem, fare Ponikva. Ker je takrat Guzej brž že bil ustreljen, ljudje niso na nikoga mogli sumiti. Zdaj si bomo pa upali reči: Ropar Krivec je Jurija Slatenška morivec!

Iz Podplata pri Kostrivnici. (Občinski berič.) Prav iz srca nas je razveselilo izvedeti, kako je Karžupnik na Boču streljal hostnega vraga. Toda neke danji vojaški »gmajnar« in sedanji Kostrivniški berič ni le »neizgruntano pametna glava«, ampak je tudi prav olikan in omikan človek, kar jasno spričuje sledeči dogodek. Nekega dne pridem v gostilno gosp. Erjavca po »Domovino«, ki sem jo imel tam izposojeno. V hišo stopivši zagledam slavnega našega junaka, kako na vse strani preobrača mojo »Domovino«. Ko zapazi mene, začne prav sirovo in robato zabavljati črez bralno društvo in njegove ude. Začetkoma nisem vedel, da hoče dražiti mene; saj sem bil do sedaj še vselej miren človek, ki vedoma ni nikomur kaj hudega storil; o občins-

skem beriču pa »Slov. Gospodar« že leta 1876 trdi, da se rad pretepa. No, ko sem zapazil, da išče prepira, šel sem mu s pota, misleč si: kaj hočem s štorom? štor je in ostane štor. Sploh je našega beriča vsak pameten in pošten Kostrivničan že davno sit, in je skrajni čas, da se ga naša občina odkriža. V svoji brezmejni ošabnosti menda misli, da smo mi kmetje njegovi hlapci, on pa naš gospod. Nekateri ga zagovarjajo, češ, da je dober lovec na tate in potepuhe; pa ta laž je tako debela, da je pameten človek, ki Karžupnika dobro pozna, pač ne verjame. Naša občina je revna, zato nikakor ni prav, da ima tako dragega beriča, ki od samega dolgega časa ne ve drugega, kakor poštene ljudi in v resnici krščanske hiše ogovarjati in obrekovati.

Iz Slov. goric. (Popotnik.) Viljem Schneider v Ljutomeru se je lani v »Slov. Gospodarju« jezil, da sem ga postavil v ono vrsto, kamor spadajo nemškutarji. Rekel je, da je tudi on dober Slovenec kot ud čitalnice, toda Nemcev ne bo odganjal iz svoje štacune. Dobro, z mirno vestjo preklicujem one besede in ga priporočam Slovencem, samo to ne umejem, kje on najde v Ljutomeru toliko Nemcev, da bi kar rinili v štacuno.... Veliko jih bojda ni in bi mislim, lahko izhajal, ako bi imel nad svojo trgovino zraven nemškega tudi slovenski napis, da bi tujec lahko sklepal, no, tukaj stanuje res pristen Slovenec in ud čitalnice. — O neki priliki bil sem v Apačah in nepopisljivo me je veselilo, ko sem slišal na večer lepo slovensko petje pri kožuhanju koruze. Milo se mi je storilo, mislečemu, kakó ravnajo v tej fari z ubogimi Slovenci, a kadar umrjé gostoljubni in Slovence ljubeči č. g. župnik J. Hanžič, bodo gotovo še ostale Slovence v Nasovi pohrustali. — V Apačah je neki trgovec, ki vodi tudi c. kr. pošto, namreč g. Schlimmer. To človeče, ako vidi slovenski napis na pismu, tedaj se kar trese, posebno se jezi na ude »Slavije«. Drugi trgovec v Apačah je Al. Senčar, ki se mi zdi dober Slovenec, kateri se priporoča, da ga Slovenci mnogobrojno obiskujejo. — Iz Apač potegnem dalje s tužnimi mislimi: ubogi trpini Slovenci v Apačah. Razveselim se videti v nemški fari lep slovenski napis: »Občina Plitvice!« Živio! Prišedši skozi Nasovo na Spodnjo Šavnico, kjer drvi deroča Šavnica doli, da se združi z Muro, opazim poleg križa tik Šavnice nov napis, a kakšnega? V blaženi nemščini: »Nach Abstell, nach Radersdorf«. A dalje doli proti Šavniški šoli: »Nach Lastomerzen«, ravno tik lepe kapelice Lurske Matere božje. Kdo je ukrenil te edino le nemške napise v tej lepi fari sv. Petra? Gospod Janez Schischegg, občinski predstojnik Spodnje Šavnice, ki je nekdaj bil navdušen Slovenec, a sedaj hoče biti trd Nemec! Ali ste menda prijatelj in pristaš Orehovskega preroka? No, sedaj, ko imate tam blizu novo cesto, bode se menda že enkrat pripeljal iz svojega gradišča v Orehovcih k vam in vam bratsko segel v zaslužno rokó in častital k takó hvalevrednemu početju. — Čeravno me je oni napis jako jezil, razveselil sem se tem bolj v srcu, videč na šoli Šavniški zraven nemškega tudi slovenski napis: »Šola v Šavniški dolini«. Pri tej priliki obžalujem ravnanje onih, ki napravljajo v slovenskih krajih samo nemške napise na ljubo — Nemcem! — Sedaj se napotim v Trstenik, Ihovo in Šteingrovo, kjer se mi zdi, da bivajo dobri Slovenci, ker so občinske table tudi slovenske. Pri sv. Benediktu omenim naj smrt č. g. Milošiča. Takrat, ko so ležali duhovni oče cele fare na mrtvaškem odru, bila je tudi nekje kmet-ska gostija, kjer so z možnarji streljali, kar se mi nikakor ni dopadlo; onemu veselju bi si dotični gostje lahko odrekli, ter pomislili, da leži na odru oni mož, ki je za faro dosti dobrega storil v duševnem in gmotnem oziru. Blizu pokopališča pri sv. Benediktu naha-

imenovano nemškutarstvo pa moramo zavrči vsakokrat in povsod! Pred nekaj dnij pa sem šel s tovarišem po Kačjaku (Kacinek) na Prihovi mimo nekega priletnega moža. Ko sva odišla mimo njega, reče mi tovariš: »Ta mož ti je poštenjak, poprej je bil dolga leta župan in zdaj je še cerkven ključar«. Ko sem se pozneje vrnil po isti poti, našel sem omenjenega poštenjaka v njegovi kleti, kjer se je pri dobri kapljici pogovarjal s tovariši. Tudi mene so poklicali in mi ponujali kapljico. Med drugim so se pogovarjali, koliko je kateri star. Oni poštene korenjak je rekel: »Jaz sem sicer videti najstarejši, čeravno nisem. Mene so postarale velike skrbi. Bil sem dvajset let župan in cerkven ključar še sem zdaj«. Na to je rekel drug mož: »Dvajset let je bil župan in vedno je bil zaveden Slovenec«. In sam oni bivši župan je rekel: »Uradoval sem tudi sam, čeravno sem napravil samo tri šole«. Na to sem ga pohvalil in vse opominjal, naj le ostanejo zvesti Slovenci, kajti to bo jim delalo čast, razume se, da morajo biti tudi pridni kristjani. Sicer pa rečem, da je priden narodnjak (pri nas Slovenec) tisti, ki je resnično priden kristjan in kdor ni priden kristjan, on ni in ne bo nikolj pravi narodnjak. Ker se mi je mudilo, rekel sem z Bogom, in šel svojo pot. Po potu pa sem mislil: Te ljudi je gotovo že dolgo nekdo vzbujal, da so tako narodni. Zvedel sem, da so najbolj vplivali na to duhovniki in menda še kdo drugi. In ker duhovniki vzbujajo narodnjake, zato jih tako sovražijo nemškutarji in strankarski Nemci, ki mislijo, da morajo poleg Nemcev tudi Slovenci biti nemško narodni, kar pa bi bil na robe svet. Nemec naj le ostane pošten Nemec; Slovenec pa naj bo in ostane tudi pošten Slovenec. — Na Prihovi želijo sami kmetje neko društvo, bralno društvo, ali pa kako drugo n. pr. politično društvo. Ker so polni tako narodnega duha, ne moremo se čuditi tej želji. Mero-dajne osebe pa imajo polne roke dela in hkrati želijo, da bi se ustanovilo tako društvo, v katerem ne bi plesali ali pa morebiti žepov praznili brez potrebe in za to odlagajo še nekaj časa, a polagoma bo že kaj.

Iz Čadramske okolice. (Izjava in pojasnilo.) Že v 39. številu l. l. se je v »Slovenskem Gospodarju« objavil dopis iz Prihove o žalostni smrti, katero je storil ob meji Čadramske in Prihove fare mladenič vojak. Ondi se poroča, da so ga tovariši zvlekli v krčmo in potem sta ga dva zvalila k znani ženski, pustila in hitela po onega, ki ga je potem s cepcem ubil. Pred celim svetom javljam, da jaz onega dopisa nisem sestavil, kakor ona dva tovariša mislita in me ženski jeziki obrekujejo. V štev. 7. t. l. se je zopet oglašil dopis iz Prihove pod imenom: Ropar Krivec vjet, kjer se med drugim tudi bere: Doma je v Ugovcih, Čadramske župnije. To ni res! Krivec se piše Jurij Ubrovnik. Hišnega imena Krivec v naši fari ni. Rojstna hiša Krivca se namreč še sedaj nahaja v Sujeku, Kebelske, župnije, občine Oplotnica. Da se je ničvrednež potikal tudi po našej občini, to ni nič čudnega, ker je tukaj mnogo viničarij, katerih posestniki so zunaj občine, pri svojih vinogradih pa imajo raznovrstne ljudi na stanovanju. Da so taki radi dajali skrivalcem za plačilo zavetja, to je lahko umljivo. Sicer pa je bil, kakor nam že omenjeni dopis pravi, znan po širokem svetu in je imel med mnogimi znanci tudi take, kateri so ga posvetni pravici izdali. A. K.

Od Sv. Jakoba v Slov. goricah. (Pogreb kršč. device.) V nedeljo 18. februarja po večernicah smo hladni zemlji izročili telesne vstanke Ane Kapun. Bila je rajna sicer le preprosta dekla, a s svojo zvestobo in s svojim čednostnim zadržanjem si je občno spoštovanje v celi župniji pridobila, kar je pričal nje sijajni pogreb; oba domača duhovnika, vsi tri učitelji,

mного odličnih posestnikov in posestnic, ovenčane deklice, katere so tudi njeno krsto z vencem lepo okinčale, so ji skazali zadnjo čast. Bila je rajna že 73 let stara, a deviški venec je nesla seboj v grob. Od prve mladosti do zadnjega trenutka je službovala vedno pri eni in tisti hiši, ter je letos že četrtega gospodarja pri ravno tisti hiši doživela; zaradi tega je bila od visokega deželnega odbora odlikovana s častnim priznanjem darilom za pridne posle. Bila je ona tako rekoč desna roka hišni gospodinji, katera se je smela v vseh rečeh popolnoma na njo zanesti, tiho in zvesto je opravljala svoja dela, mirno in ponižno se vedla, v prostih urah je kaj rada zahajala k misijonskemu križu pred cerkev; nikdar ni bilo slišati od nje najmanjše nespodobne besede, skrbno je pazila tudi na svoje mlajše tovarišice, ter ni trpela kake nespodobnosti pri njih. S svojo modro varčnostjo si je prihranila lepo svoto denarjev, katere je prav lepo razdelila, nekaj pridnim dekletom, katerim je bila teta, deloma pa je napravila ustanove za vboge in druge dobre namene. V svoji kratki a mučni bolezni se je dala dvakrat poredoma prevideti, ter je vsa vdana pričakovala svoje zadnje ure. Lepo in tiho je teklo njeno življenje, enako mirnemu in čistemu potočku, lahka je bila tudi njena smrt. Bog daj nam več takih pridnih, krščanskih poslov!

Od Sv. Janža na Dr. polju. (Bralno društvo) imelo je dne 28. januarja t. l. v gostilni g. Zel-a svoj obč. zbor. Otvoril je zborovanje predsednik g. Davorin Fric, nato je g. Anton Hren pozdravil vse dobro došle ude in neude. — Po odobrenju računa volil se je odbor, in sicer ti-le gg.: Davorin Fric, predsednik, Anton Hren, podpredsednik, Ivan Kranjc, tajnik, Josip Snuderl, blagajnik, Jaka Golob in Fran Obreht, odbornika. — Zborovanje počastila sta tudi domača gg. župnik in kaplan, ki sta vedno podpornika našega društva. Po zborovanju sledila je domača veselica. — Društvo priredilo si je v pretečenem letu veliko drevesnico, samo nje ograja je stala okoli 120 gld., ter se sedaj ni bati, da dolgoušesnik mejo prekorači. Čast izrazujem na tem mestu gospodu predsedniku, kateri je pri oskrbenju drevesnice naj več stroškov sam trpel, in povrh še sam divjake sadil in okoliral, sploh vse obdeloval. — Daj Bog, da postane to društvo močan tabor proti navalom nemčurstva in liberalizma. Isto je celo lahko, ako kmetje in sploh mladina marljivo koristne časnike in leposlovne knjige čita, in se uri v glasbi in petju, sploh pa v sadjereji, katera je prav sedanj čas podpora kmečkemu stanu in največ dobička prinaša. Pri srčno zahvalo izrekamo tem potom gg. dr. Jurteli v Šmarju in dr. Klasincu v Gradcu, katera sta nam blagovolila poslati svoje doneske.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo naš svetli cesar so odpotovali v francosko Riviero čez gornjo Italijo in sredi meseca marcija se v Opatiji pri Reki snidejo z nemškim cesarjem Viljemom. — Državni zbor bo pred veliko nočjo imel samo osem sej. Državni proračun pride po veliki noči na vrsto in razprava o občini volilni pravici šele potem, ko bodo posamezni deželni zbori o tem svoje mnenje izrekli. — Dunajski župan dr. Prix je zadnjo nedeljo umrl za mrtvoudom v 58 letu svoje dobe. Prijatelji in nasprotniki so ga imenovali: železni župan, seveda vsaki v svojem smislu.

jamo zidan križ. Ali ga naj pohvalim? Nikakor ne? Potopisec hvali, kar je hvalevrednega, a grajaj, kar ni lepo, jednako tukaj! Vsak pameten človek bo o slikarjih na tem križu z menoj trdil, da so nedostojne ter ne delajo časti sicer poštenim faranom sv. Benedikta.

Od Sv. Lovrenca v Slov. goricah. (Pojasnilo) na dopis iz Slov. goric v 7. številki. — Na »Eisenpantagu« v Ptujem sem priporočal, ako se že namerava železnica graditi, črto, ki je v izpeljavi mnogo, mnogo cenejša, okraju in mestu Ptujskemu koristnejša, ter bi prinašala železniški družbi zdatno višjih dohodkov; potem takem bi tedaj ne bilo treba že itak preobloženim davkoplačilcem še večjih in skoraj neznosnih bremen na ramena nalagati. Sveta dolžnost je pred vsem, domače koristi zagovarjati, in le-ta je dala pogum meni najpreprostejšemu, da sem v tako obilnem številu zbranih odličnjakov in učenjakov glas povzdignil. Obširneje, ako potreba nanese. Koser.

Iz Dobrne. (Bralno društvo.) Vsled privoljenja visoke c. kr. namestnije v Gradcu se je osnovalo na Dobrni »bralno društvo«. V nedeljo 25. febr. se je vršil osnoveni shod, katerega se je vdeležilo častno število mož, vnetih za novo društvo. Po kratkem nagovoru o namenu in koristi bralnih društev, katera se osnujejo in vodijo v pravem duhu, volil se je odbor. Udov je pristopilo za naše razmere res lepo število; že pred ustanovitvijo društva se jih je oglasilo 56. Dal Bog, da bi društvo krepko rastlo in se lepo razcvitalo ter rodilo tudi dober sad, da bi pomagalo ohraniti in povzdigniti katoliško in narodno zavest »z branjem poštenih in krščanskih časopisov in knjig« — kakor velevalo pravila —, da bi gojilo in širilo pravo omiko, sploh delovalo po znanem slovenskem geslu: vse za vero, dom, cesarja!

Iz Dobrne. (Občinski odbor) na Dobrni je v svoji seji dne 25. februarja na podlagi vabila z dne 21. febr. št. 163, prečastitega gospoda Karola Gajšek, častnega kanonika, dekana in župnika na Dobrni enoglasno imenoval častnim občanom. Letos bode 25 let, kar biva jo preč. g. kanonik kot dušni pastir na Dobrni. V tej dolgi dobi so storili neizrekljivo dobrega za čast božjo kot goreč duhovnik in tudi v blagor občine kot vrl občan. Svojim župljanom so dvakrat oskrbeli sv. misijon; veliko so se trudili, da so omislili nove zvonove, spravili nove orglje; mnogo so skrbeli, da se je cerkev slikala, da so vsi 4 oltarji bili prenovljeni, glavni oltar in Marijina podoba lani pozlačena. Gotovo znamenja gorečega dušnega pastirja, kateremu je na srcu lepota hiše Božje. Zato pa so bili tudi v veliko veselje vseh župljanov odlikovani z dostojanstvom častnega kanonika. Pa velike so tudi zasluge preč. g. kanonika za Dobrnsko občino. Več let so skrbni načelnik krajnega šolskega sveta, dolgo let obč. odbornik, ki niso le s svojo besedo, s svojim modrim svetom, ampak tudi dejanjsko vselej podpirali vse dobro. Vsled teh zaslug si je občni odbor štel v svojo prijetno dolžnost, preč. gosp. kanonika po svojih skromnih močeh počastiti z imenovanjem častnim udom občine Dobrnske. Ves njihov trud in vso blago skrb za dušni in telesni blagor Dobrnske župnije in občine pa naj plača ljubi Bog, ter nam ohrani ljubljene ga gospoda kanonika zdravega in krepkega še mnoga leta!

Iz Maribora. (Zahvala in vspodbuda.) Naš narod se zmiraj bolj in bolj spoznava v domačih in slovanskih rečeh ter nam tudi zdaj kaže, kako milo in nevtrudno se bojuje za domačo slovansko stvar. Poglejmo, dragi Slovenci, v okno gospe Kleinschusterjeve! Tam vidimo nekaj izvanrednega, namreč krasen venec z narodnim trakom in napisom »Pesnik počivaj sladko v predragi Ti zemlji domači!« za milega, nepozabnega nam gosp. J. Freuensfelda, kateri je v daljni zlati Pragi

svojo dušo izdihnil ter bo koncem drugega meseca v divni Ljutomer prepeljan. Vso čast in hvalo moram torej očitno izreči našej nevtrudni nabiralki, ki je povspešila, da se je nabralo toliko denarja, gospici Lojziki Božičevi, kakor tudi gospodoma M. V. in D. Z. Drage Slovenke in Slovenci, tudi vi tako ponosno naprej! Tudi vi pokažite z dejanjem, da umrlih narodnjakov v daljni zemlji ne zabite. »Čast, komur čast!« N. M.

Iz Ormoža. (Slovenski napisi.) V dopisu z dne 18. januarja ter v dopisu z dne 8. februarja 1894 v »Slovenskem Gospodarju« se je djala narodnost naših trgovcev ter obrtnikov ormoškega okraja na nekako rešeto. Bog ne daj, da bi bili mi nasprotniki takih dopisov, če so pravični ter ne gleda dopisovalec ne na levo, ne na desno. No prvi dopisnik je menda iz nevednosti na primer tvrdko A. Munda iz Ormoža imenoval narodno ter se dal preslepiti od istih par slovenskih besed. — Ali z vso pravico se mu moramo čuditi, da ne omenja v svojem dopisu našega požrtvovalnega narodnjaka, gostilničarja g. Franca Gomzi-ja, pri katerem je zbirališče vsega inteligentnega slovenskega občinstva. Koliko je on v kratkem času, odkar je v Ormožu, storil za narodno stvar, in s kako odločnostjo je stopil v boj s tukajšnjo nemčursko kliko, ni znano samo v Ormožu, ampak tudi po drugih bližnjih mestih in trgih. — Mi opozarjamo vse slovenske tujce, ki se mudijo v Ormožu, posebno na narodno gostilno g. Gomzija k »zlatemu jelenu«, kjer se shaja izključno slovensko-narodna družba, kjer se najde točna postrežba ter prijazne, popolnoma ponovljene in pomnožene sobe za prenočišča. Tudi za voznike so pripravljeni potrebni novi hlevi za živino. Vaš drugi dopisnik, ne vem, ali se šali ali pa govori vedoma neresnico. Da bi bil gospod Kapus narodnjak, da celo odločen narodnjak? Na to neumno trditev bi se mu vsaki v Ormožu v obraz smijal. Človek ki ne zahaja v čitalnico, v narodno družbo, ampak v nemško kavarno, ki ni ud narodnih društev, ki je naročen na »Deutsche Wacht«, ni naroden. Dopisnikova trditev bode menda gospodu Kapusu samemu nova in neljuba; nekaterim ljudem je neljubo, če se o narodnosti v obče govori. Da pa še ima Ormož nemčursko lice, je žalibog resnično, in v tem moramo popolnoma pritrditi prvemu gospodu dopisniku. Kako pa je tudi drugače mogoče, če večina ormoških okoličanov zahaja v nemške, nam Slovencem sovražne gostilne: »Zur Stadt Graz« (Bauer) in pa »Zur Bierquelle« (Cvetkovič), katerih samo — nemški napisi bijejo narodnemu čutu in prepričanju v obraz? Mi mislimo, da še imate ormoški okoličani toliko narodne zavesti, da se bodele otesli mlačnosti ter se ogibali nasprotnega taborja, kjer vas vendar drugo ne čaka, kakor preziranje. Svoji k svojim! Da moramo kazati rane našega socijalnega življenja, je žalostno, a tudi potrebno. Spoznavajmo se! r.

S Prihove. (Narodna zavednost). Še pred novim letom sem šel na Prihovi po veliki cesti, ki vodi iz Konjic proti Mariboru in se mi je pridružil kmet, Prihovljan, ter mi je pripovedoval, da je bil v Konjicah. Rekel sem mu: »Ste menda hodili dače plačevati« in mi je odgovoril: »A ne, hodil sem k volitvi«, in dostavi: »Izvolili smo narodne može; nemškutarji so propadli, in jaz sem jim rekel, da bode od zdaj slovenska metla pometala«. Modrega kmeta sem pohvalil in mu rekel, da nemškutarji ni kaj prida, kajti nemškutarji se sramujejo že svojega imena; še celo tožiti te gre, če komu rečeš, da je nemškutar. Že to kaže, da nemškutarja nič ne velja in še bolj očitno kažejo nemškutarska dejanja svojo ničvrednost. Rekel sem mu še, da moramo ločiti nemškutarje od poštenih Nemcev. Tudi sem mu rekel, naj se pošteno nemštvo širi le po nemških krajih, pri nas pa ga ne potrebujemo; tako

Češko. Nemško okrajno sodišče v Teplicah, o katerem se je več kot deset let pisalo, začne poslovati 1. marca. — Staročehi nikakor ne mislijo odstopiti iz javnega življenja, ampak se mislijo pripravljati na bodoče deželnozborske volitve; bržkone še si pridobijo nekaj mirnejših Mladočehov.

Štajarsko. Naš poslanec dr. Gregorec je interpeloval ali vprašal učnega ministra v državnem zboru glede zadnjih dogodkov na Celjski gimnaziji in zahteval za šolsko leto 1894/95 na istej gimnaziji slovenskih paralelk.

Koroško. V tej kronovini je že 18 slovenskih posojilnic, ki v oči bodejo zagrizene nemčurje, pa tudi nekatere c. kr. uradnike. Celovško okr. glavarstvo zahteva n. pr. naj predstojništvo slov. posojilnice pri Sv. Janžu v Rožu naznani vse tiste, ki imajo v posojilnici denar vloženi itd. Poslanec M. Vošnjak je zaradi tega že v državnem zboru zahteval pojasnila.

Kranjsko. Na prošnjo prijateljev še državni poslanec prof. Šuklje tudi nadalje ostane deželni poslanec. — V Kočevju bodo sezidali lepo cerkev, ki bo stala 80.000 fl. in mora gotova biti l. 1898, ko bodo avstrijski narodi slavili 50letnico vladanja našega svetlega cesarja.

Primorsko. V Trstu slov. stariši vedno še prosijo svojim otrokom slovenske šole. Da podajo prošnjam več veljave, združili so se prosilci v prošnjah za jedno samo šolo v sredini mesta. Daj Bog, da vendar že enkrat dosežejo toliko potrebno in zaželeno slovensko šolo!

Hrvaško. Za spomenik dr. Račkega pridno nabirajo. — V saboru so jednoglasno sprejeli postavbo o predpravicah hrvaško-slavonske deželne hipotekarne banke. — Govorilo se je, da se bode v Slavoniji meja proti Srbskemu vojaško utrdila, pa to ni resnica.

Ogersko. V državnem zboru še se vedno razpravlja o civilnem zakonu. Izvrstno sta govorila Apponyi in zlasti bivši minister Szapary proti vladni predlogi. Minister Weckerle utegne zmagati le s skrajno levico, to je s pristaši puntarja Kossutha. To pač ni častno za kraljevega ministra!

Varnje države.

Rim. Prostovoljni darovi za sv. očeta, imenovani Petrov novčič, bili so lansko leto manjši, kakor druga leta. Ljubezen do sv. očeta gotovo ne pojema, pač pa so sedaj slabi časi.

Italijansko. Za predsednika zbornice je bil izvoljen Biancheri. Finančni minister Sonnino hoče za jeden odstotek znižati obresti od državnih papirjev in zaradi tega je strašanski krik med Izraelovimi otroci. Sploh Crispiejevo ministerstvo ne bode srečnejše gledé na zboljšanje državnega premoženja, kakor je bilo poprejšnje — kajti primanjkljaj 177 milj. za to leto mu lahko dela velike skrbi.

Francosko. Mnogo anarhistov so že zaprli in ti vsled tega vedno več zgubljajo svojih prijateljev. Policija skrbno išče anarhiste. Mogočnjakom, ki pred njimi že trepetajo, lahko podamo dober pripomoček, namreč, dajte ljudem sv. vero nazaj!

Belgijsko. Vlada je izdelala nov volilni red, in ko ta postane postava, bode se tudi ustava morala spremeniti. V posameznih okrajih bodo volili več poslancev in gledalo se bode tudi na manjšino. Nam se tak volilni red zdi najbolj pravičen.

Nemško. V državnem zboru se sedaj razpravlja o rusko-nemški trgovski pogodbi. Konservativci nikakor nečejo pritrditi tej pogodbi, ker obrti nič ne koristijo, poljedelstvu pa bode veliko škodovala. Konservativci bržčas dobijo večino za-se in potem bo odklonjena trgovska pogodba, državni zbor pa razpuščen.

Rusko. Sedanjemu carju nikakor ne prilega zrak v Petrogradu in se že govori, da se misli car popolnoma preseliti v Kiev. — Minister Giers se vled boleznimi ni mogel napotiti na Italijansko.

Srbsko. Z nenavadno strogostjo se sedaj vlada. Kakih pet sto oseb, ki se vladi zdé nevarne, so že baje zaprli. — Ministerski predsednik Simić je nedavno bil pri našem svetlem cesarju. — Bivši kralj Milan hoče oditi iz dežele, ako mu na leto plačajo 60.000 dinarjev. To najnovejšo novico je težko verjeti, ker se je Milan že pred par leti vsem pravicam odpovedal in zato dovolj denarja dobil.

Bolgarsko. Iz namerovane vojaške zveze Bolgarske z Rumunci nič ne bode. — Bolgarska kneginja Marija Luiza je po porodu nevarno zbolela.

Turško. Bolgarski eksarh, to je vrhovni škof bolgarski, kupil si je v sredini Carigrada lepo palačo, toda turške oblasti mu branijo vanjo se preseliti, češ, naj prebiva v predmestju, kakor do zdaj. — Torej še vedno mržnja zoper Bolgare.

Špansko. Baškiške pokrajine so do sedaj same pobirale davek in dogovorjeno svoto odrahtovale vladi. Le-ta pa je hotela te dni to predpravo odpraviti in davek povišati. Poslanci baškiški so se temu uprli in vladi za prihodnjih 13 let le milijon več davka privolili. S pokrajino Navarra pa se vlada ne more pogoditi.

Afrika. Angleškemu ugledu utegne v tem delu sveta škodovati ta-le dogodek: Na reki Gambia, na severozahodni strani, so se tamošnji angleški vojaki spoprijeli s poglavarjem Fodi Silah, ki trži s sužnji. Vojaki so se poglavarjevi četi morali umakniti, zapustivši 13 ubitih in blizu 40 ranjenih tovarišev.

Za poduk in kratek čas.

Milosrčnost.

(Po „Glasniku presv. Srca Isusova“.)

(Konec.)

Po pridigi zapusti Marko cerkvico. Ko je stopil na ulico, jame premišljevat o lepi pridigi. »Kaj? jaz bi naj ljubil svojega trdosrčnega upnika? Pa naj bi še celo molil za njegovo srečo, za njega, ki me tako brez usmiljenja v pogubo drvi? — Ne, to ni mogoče; tega nikakor ne morem prenesti. In ko bi ga srečal, naj ga prijazno pozdravim in milo pogledam? — In vendar — presv. Srce je celo sovražnike neskončno ljubilo — a jaz mar ne bi mogel? mar ne bi hotel? — Ne, iz ljubezni do presv. Srca Jezusovega smatral bom svojega upnika ne več za sovražnika, marveč za prijatelja!«

Na to vzdigne slučajno glavo in zagleda na levo, onostran majhnega mostiča, velik lesen križ z razpetim Zveličarjem. Pred križem je stalo več lesenih klečal, a okoli križa dve vrsti debelih lip, ki so s svojimi vejami delale gosto senco tako, da je bil ta kraj precej temán.

Nemudoma sname klobuk, potegne iz žepa molitvenik in poklekne na prvo klečalo na levi strani. Kako lepo ga je bilo videti! Nekaj ur poprej mu je srce bilo polno mržnje do njegovega upnika, ki je bil tat njegove sreče; a sedaj glej, obrača v molitveniku list za listom, dokler ne dojde do mesta, kjer je bilo z velikimi črkami napisano: »Molitev za sovražnike«. To molitev je šepetal dvakrat, trikrat, vedno bolj pazljivo in pobožno. Ptice, ki so žyrgolele po lipovih vejah, niso ga niti najmanj motile.

Toda na enkrat, glej Jožka in še enega bratca,

kako tekata kliče od radosti: »Oče! oče!« Tako vstane ter jima pohiti nasproti. Jožek ga zgrabi za levo, a oni bratec za desno roko in gredó veselo domov. Doma je Marko ženi vse natančno pripovedoval, a končal je tako-le: »Potem potegnem molitvenik iz žepa, odprem tukaj na tej strani in jamem moliti«. Na to se potipa po žepu, ali molitvenika ni. »Stanko!« pokliče naglo in med vratmi se pokaže mladenič kakih petnajstih let, ki je bil vodja in varuh svojih ostalih manjših bratcev. »Pojdi«, reče mu Marko, »k onemu križu, tam boš našel na prvem klečalu na levi strani moj molitvenik. Prinesi mi ga!« Stanko se mahoma izgubi in za kratek čas se vrne, rekoč, da molitvenika ni in ga ni. To je Marka zelo razžalostilo, ker mu je bil molitvenik drag spomin na pokojnega očeta.

Ko so se o tem tako pogovarjali, stopi nenadoma listonoša v sobo z nekakim zavitkom. Ko je odšel, razveže Marko majaje z glavo dobljeni zavitek in glej, bil je njegov debeli molitvenik. Obrača ga sem ter tje, obrne nekoliko listov in knjiga se sama odpre v sredini, kjer je bil zložen nekak beli papir. Razmota in prebere naslov: »Pobotnica«.

Hitro prečita celo pismo, a potem veselo vzklikne in reče proti ženi: »Evo glej, trgovec zagotavlja, da je moj dolg plačan ter spričuje z lastnim podpisom«.

Sedaj je nastalo v hiši splošno veselje. Tudi otroci, da-si ne vedoč, za kaj se gre, začno vriskati in prepevati vsak s svojim glasom in svojo pesem. Toda Marko ni pozabil svojih dolžnosti. Mahoma vzame klobuk in nekaj poštenih korakov, pa je bil v hiši svojega upnika.

»Kako je to gospod, da ste mi ves dolg odpustili, zakaj?«

»Bil sem«, pravi ta, »danes pri pridigi v cerkvi na kraju mesta. Močno so me ganile besede, ki jih je govoril menih: »Ne delajte si sovražnikov, bodi-si s srdom ali na kak si bodi drug način«. — Koj sem se spomnil vas. — »Presv. Srce Jezusovo je usmiljeno do usmiljenih, a odbija od sebe tiste, ki so neusmiljeni do svojih bratov«.

Pri teh besedah je božja milost potrkala na moje trdo srce; nisem ji bil kos, da ji ne bi odprl. Da, vedel sem, da ste v veliki sili in vendar sem bil tako trdosrčen. Odpustite mi to, dragi Marko! Ko sem zapustil cerkev, grem malo na sprehod ter jamem premišljevati, kako bi to stvar zopet poravnal. Tako sem prišel, znate, do onega križa, ki je ob potu. Tukaj zapazim na prvem klečalu molitvenik. Pristopim bliže, odprem in na prvi strani najdem vaše ime. To mi je prišlo kakor nalašč. Vzamem ga, odnesem domov, napišem pobotnico, da ste plačali dolg ter jo denem v vaš molitvenik in vam pošljem po pismonoši, da bi vas bolj iznenadil«.

Marko se mu pristrčno zahvali in se vrne domov. Nazaj gredé še se enkrat vstavi pri križu ter se zahvali presv. Srcu Jezusovemu, da ga je rešilo tolike nadloge.

Tako je nehala Markova stiska in nadloga. Sedaj se mu dobro godi in vsak dan v njegovi hiši molijo par molitvic v čast presv. Srcu Jezusovemu.

Smešnica. Neki zelo potrpežljiv mož je imel sicer pridno, pa sila jezavo ženo. Ako jo je le malokaj svadil, že mu je začela zausnice deliti. Pa o tem ni nihče vedel, ker se mož zaradi nje nikoli ni pritoževal; če je bilo mogoče, še pohvalil jo je. Nekoč mu reče prijatelj: »Ti, tvoja žena mora biti pravi angelj«, na kar mu ta odgovori: »O seveda je pravi angelj, samo malo premočne peroti ima!«

Razne stvari.

(Naš svetli cesar) so pomilostili 50 kaznjencev pa avstrijskih kaznilnicah, oziroma odpustili jim kazen, in sicer v Mariboru šesterim.

(Drž. zbor.) Minister za pravosodje, grof Schönborn, je odgovoril na interpelacijo posl. dr. Gregoréca, da je dr. Glass, pristav c. kr. okr. sodnji v Celju, v resnici grdo ozmerjal slov. kmeta, ali minister hoče skrbeti, da se ne zgodi več kaj takega. Mogoče je to, ali pa tudi ne!

(Südmark.) Nesrečno društvo »Südmark« sicer ni dobilo v dež. zboru podpore iz dež. kase, toda nemški poslanci so vendar-le zložili 151 gld. za tega »ne bodi ga treba« ter so s tem pokazali, kako da je društvo njim po volji — društvo, ki dela na to, da prežene slov. kmeta ter spravi na njega mesto, čem je največ mogoče, Nemcev v deželo.

(Zabavna knjižica,) katero izdaje za slov. mladino gospod A. Kosi, učitelj v Središču, dobi se v svojem tretjem zvezku pri izdajatelju po 15 kr.

(Češčenje presv. Rešnjega Telesa.) Prihodnji torek se bode v kapelici tukajšnjih častitih sester frančiškank pričelo slovesno vedno češčenje presvetega Rešnjega Telesa. Čas dopoldanje službe božje še ni določen; večernice se pa pričnejo ob peti uri.

(Neprevidnost.) Na Pragerski postaji je 23. februarja hlapec Angelo Kastelari stal med progama, ko se ravno pripelje večerni poštni vlak. Lokomotiva ga zgrabi, na tla vrže, toda na srečo je neprevidneža zagledal strojevodja in mašino ustavil. Hlapcu se druga ni zgodilo, kakor da se je precej prestrašil in nekoliko opraskal.

(Pozor.) Nekdo razpošilja iz Maribora na župnijske urade in brž tudi drugam knjižico »Služabnik in cerkovnik«. Mi nismo še videli te knjižice, toda piše se nam iz Konjic, da je knjižica iz ženske roke. To pove dovolj, kaj je vredna.

(Uniformo) bodo v Galiciji v šolskem letu 1894/95 začeli nositi dijaki. Nosili bodo temnomodro bluzo s pokončnim ovratnikom, na katerem srebrne ali zlate znorice označujejo razred. Dijaki bodo tega že veselili, ali pa tudi ubožnejši stariši?

(Novo uniformo) in sicer modrosive barve dobijo pešci naše vojske.

(Na kant) je prišel krčmar v Celjski kazini. Ali mu Nemci, ki so v tej kazini imeli toliko velikanskih veselice in plesov, lani celo v sv. postnem času, niso mogli pomagati?

(Na ledeni plošči.) Blizu Helsingforsa na Finskem v Rusiji odtrgala se je 17. m. m. od morskega brega velikanska ledena plošča, na kateri je ravno tedaj bilo okoli 500 žensk in otrok. Ploščo je gnalo na morje, kjer se je razbila v dva dela. Ljudem na manjši plošči so kmalu pomagali. Oni na večji plošči pa so več ur morali v največji nevarnosti trepetati, dokler jih s parniki niso srečno rešili.

(Vsled davice) ali difteritis so ljudske šole na Ptuj zaprli.

(Uradnik brez vere.) Prvi blagajnik pri blagajnici državnih dolgov na Dunaju, Adolf Ferles, je 105.000 gld. izneveril. Ko so mu prišli na sled, je pobegnil in se v Praterju vstrelil. Bil je načelnik dunajskega veteranskega društva in temu je tudi zapravil 11.000 gld. Imeli so ga dolgo za poštenjaka, dasi je mož bil razuzdan prešestnik.

(Dijaški kuhinji) v Mariboru so darovali štirje »veseli Štajarci« 6 gld., slov. posojilnica 300, dr. B. Glančnik 100, gosp. Franc Bindlechner 90 in preč. gosp. Jož. Flek, dekan v Jarenini, 3 gld.

(Sadjarsko društvo) v Očeslavcih bode imelo v nedeljo, dne 11. marca popoldne ob dveh pri gosp. Alojziju Kreftu svoj redni občni zbor s sledečim vsporedom: 1. Poročilo predsednika in sklep računa. 2. Predavanje potovalnega učitelja gosp. Iv. Belé-ja o vinarstvu. 3. Upisovanje novih udov. 4. Volitev novega odbora.

(Nezakonska mati.) Dekla Jozefa S. je služila tukaj v Koroškem predmestju. Bolna je zapustila službo ter šla k svoji sestri. Pekličejo zdravnika in temu razodene, da je spvila. Zdravnik to naznani sodišču. Šli so iskat zarodka in našli so v kanalu ali jarku one hiše, v kateri je Jozefa S. prej služila, popolnoma razvitega otroka moškega spola, ki je okoli vrata imel zavazan robec. Brzkone ga je nesrečna mati sama zadrgnila, zato jo sodišče že ima pod ključem.

(Požar in nesreča.) Dne 28. februarja sta v Studencih pri Mariboru zgoreli dve koči. Neka mati in njena hči sta hudo opečeni; mati tako zelo, da so jo takoj morali zapeljati v bolnišnico.

(Sneg na Siciliji.) Pri nas imamo lepo in prijetno zimo, drugače pa zadnje dni na Italjanskem in sicer na otoku Siciliji. Zapadel je par metrov debeli sneg, ki je nad 60 hiš podrli. V podrtijah je več ljudi našlo smrt.

(Drago jajce.) Pretekli teden je v Londonu neki Sir. V. H. Creme na dražbi kupil jajce ptiča, imenovanega: veliki alk za 3000 gld. Ptiča veliki alk od leta 1844 ni več nobenega živega na svetu.

(Anarhistov pred sodiščem) na Dunaju, o katerih smo zadnjič poročali, bilo je 8 obsojenih in 6 oproščenih. Največ sta dobila Haspel in Hanel in sicer prvi 10 let in drugi 8 let težke ječe.

(Smrt na plesišču.) Na Koroškem, v Krivi Vrbi se je neka točarica med plesom na tla zgrudila in mrtva obležala; prav tako je neka čisto zdrava deklica v mestu Št. Vidu na plesišču mrtva na tla padla.

(VII. Ne kradi!) V zelo svetli noči od 21. do 22. m. meseca so odnesli v Kamnici dolgi prsti dvema posestnikoma čebele. Jeden okradenih je klobuk v tla metal in ga teptal. Tako lepo navado ima dotični gospod, kedar je jezen, in on je lani predrzno trdil, naj bi se v šoli in cerkvi mesto očenaša in zapovedij božjih ljudje učili državnih postav. Ne ključavnica, ne vse posvetne postave nič ne izdajo, ako ljudje na ono božjo postavo pozabijo, ki pravi: »Ne kradi«!

(Pôd led) se je na Blejskem jezeru vdrla neka 12 letna deklica. Šele 4 ure pozneje so jo ven potegnili, seveda mrtvo.

(Strah.) Nemška gospôda v okr. zastopu v Mariboru pravi v zadnji »Mariboržanki« da ne sodi, kar pišemo mi o načelniku okr. zastopa, v nemški list. Se ve, da ne sodi, kajti tako bi se utegnile tudi nemškutarjem oči odpreti in bi si potlej takih »gospodarjev« morebiti ne volili več. Nemškutar mora ostati v temi!

(Nagla smrt.) V ponedeljek so imeli natakariji in natakarike v Mariboru ples in na-nj je prišlo tudi drugih ljudi. Tokrat pa niso imeli sreče, kajti koj iz začetka plesa se je zvrnil Teodor Deutsch, trgovec za kuretino, mrtev na plesišču. Prst božji!

(Za družbo duhovnikov) so mesece februarja vplačali č. gg.: Ogrizek 11 fl. (letn. pl. do l. 1895), Tombah 5 fl. (letn. pl. do l. 1895), Flek 2 fl. (letn. pl. do l. 1896), Brglez 1 fl., Hrzič 1 fl., Gabere Sim. 1 fl., Zupanič 1 fl. (letn. pl. do l. 1896), Šijanec 1 fl.

(Duhovniške spremembe.) Č. g. Vid Janžekovič pride za kaplana v Čadram, č. g. Alois Čížek kot pomočnik k Sv. Janžu pri Spodnjem Dravbergu in č. g. Anton Lajnsič, dosedaj provizor na Kalobju, kot kaplan v Poličane.

Loterije številke.

Gradec 24. februarja 1894:	3, 21, 67, 81, 34
Dunaj » »	53, 10, 59, 29, 64

Lekarna „Zum goldenen
Reichsapfel“

J. PSERHOFER'S

I. Singerstrasse št. 15,
Wien.

Kričistilne kroglice, nekdanje imenovane **univerzalne kroglice,** zaslužijo to ime po pravici, ker je veliko moč. Od več desetletij sem so te kroglice razširjene in malo takih družin je, pri katerih se to sredstvo ne bi našlo. Od mnogih zdravnikov se te kroglice priporočajo kot izvrstno domače zdravilo, posebno pri boleznih vsled **slabega prebavanja in zaprtega telesa.**

Jedna škatljica s 15 kroglicami stane 21 kr., jeden zavitek šestih škatljic 1 gld. 5 kr., pri nefrankovani pošiljavi po povzetju 1 gld. 10 kr.

Ako se denar naprej pošlje, ni treba plačati poštne in stane: 1 zavitek kroglic 1 gld. 25 kr., 2 zavitka 2 gld. 30 kr., 3 zavitki 3 gld. 35 kr., 4 zavitki 4 gld. 40 kr., 5 zavitkov 5 gld. 20 kr., 10 zavitkov 9 gld. 20 kr. (Manj, kakor jeden zavitek se ne pošilja.)

Prosimo, da se izrečno zahteva „J. Pserhoferjeve kričistilne kroglice“

in paziti je, da ima pokrov vsake škatljice isti podpis **J. Pserhofer** in sicer v **rdečih** pismenih, katerega je videti na navodilu za porabo.

Balzam za ozeblino J. Pserhoferja 1 posodica 40 kr., prosto poštne 65 kr.

Trpotčev sok, ena, steklenica 50 kr.

Amerikansko mazilo za trganje 1 gld. 20 kr.

Prah proti potenju nog, 75 kr.

Balzam za goltanec, 1 steklenica 40 kr., poštne prosto 65 kr.

Življenska esenca (Pražke kapljice) steklenica 22 kr.

Razven imenovanih izdelkov dobivajo se še druge framacetične specialitete, ki so bile po vseh avstrijskih časopisih oznanjene, in ako niso v zalogi, se na zahtevanje naročajo. — **Razpošiljana po pošti** se točno odpravljajo proti gotovini, večja naročila proti povzetju.

☛ Pri dopošiljavi denarja (po poštni nakaznici), stane poština dosti manj, kakor po povzetju. ☛

Angleški balzam, steklenica 50 kr.

Fijakerski prašek, zoper kašelj itd. 1 škatljica 35 kr., poštne prosto 60 kr.

Tanokininska pomada J. Pserhoferja, pospešuje rast las, 1 škatljica 2 gld.

Univerzalni plašter prof. Stendela posodica 50 kr., poštne prosto 75 kr.

Univerzalna čistilna sol A. W. Bullricha, domače sredstvo proti slabi prebavi. 1 zavitek 1 gld.

Vabilo.

Načelstvo Marnberške posojilnice nannanja, da se vrši

dne 8. sušca 1994

ob 3. uri popoldne redni občni zbor s sledečim vsporedom:

- Potrjenje letnega računa;
- Razdelitev čistega dobička;
- Izvolitev načelstva, računskega pregledovalca in njegovega namestnika;
- Razni nasveti.

Načelstvo.

Malo posestvo

in sicer nov hram z dvema hišama in s kuhinjo, gospodarsko poslopje s skednjem, kletjo obokano, drevnico, vinograd, njiva, ograda starejšimi in novosajenimi drevesi, novosajen les, v lepi legi, četrto urelo cerkve, se prodaja cenó iz proste roke. Več pové lastnik

Tinacher pri Zgornji Sv. Kungoti.

OVES

„Willkomm“.

Ta težki oves napreduje v vsaki zemlji prav dobro in je v planinskih deželah med vsemi sortami najzgodnejši in plodnejši; ima visoko in prav dobro slamo za krmo in se ne poleže. Zadoštuje, ker se mora ta oves redko sejati, 50 kil za plug, cena za kilo 25 kr., 50 kil 10 gold. — 100 kil 18 gld. Vreča po 5 kil franko na vsako poštno postajo gld. 1'80.

Dupovski oves, zelo ploden napreduje najbolj v peščeni zemlji; 50 kil 6 gld. 50 kr., 100 kil 12 gld. z vrečo na postajo Konjice.

Razpošilja ga, dokler bo kaj, **oskrbníštvo graščine Golič pri Konjicah**, (Štajersko.) 1-6

Glasovir

popolnoma dober, šest in pol oktave širok, je na prodaj. Cena mu je 50 gld.

Gregor Kerpač, 1-3
organist pri Sv. Martinu ob Slov. Gradcu.

Ivan Langerholz,

c. kr. sodnijski pristav v pok. v Ptuj, minoriški trg, minoriški hram II. nadstropje, črez hodnik, priporoča se kot zagovornik v kazenskih zadevah.

Posojilnica v Framu

bode svoje redno glavno zborovanje imela v torek 13. sušca ob 4. uri popoldne s sledečim dnevnim redom:

- Poročilo načelnika in nadzorstva o delovanju, napredovanju in o letnem računu.
- Odobrenje letnega računa in razdelitev čistega dobička.
- Volitev načelstva in nadzorstva.
- Razni nasveti.

Fram dne 1. sušca 1894.

Janez Gert, načelnik.

Uradne in trgovske

KUVERTE

s firmo priporoča

tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

Zgovorni gospodje,

kateri so znani v obrtnijskih in delavskih krogih, si lahko pridobijo stransko službo.

Pisma pod „J. K.“, Gradec, Sporgasse 32 I. St. 2-3

Sedlarskega učenca

išče gosp. Urban Sima, sedlar na Bregu pri Ptju, do 1. aprila 1894. 3-3

V vsaki fari in občini

namešča se razumna, spoštovana in denarno zanesljiva oseba kot

župni mož

z dobrim postranskim zaslužkom. Pisma naj se pošiljajo pod „201.191“ Gradec, poste restante. 4-20

Orgljarska in cerkovniška služba

župnije Sv. Petra in Pavla v Ptju se do 10. marcija 1894 oddaje. Znanost cecilijanskega petja ima prednost.

2-2

Cerkveno predstojništvo.

Tiskarna sv. Cirila

priporoča naslednje knjige:

1. „Žalostna mati Božja“, spisal Fr. Bezjak, župnik pri Sv. Marku, 6. natis. Obsega pouk o češčenji žal. matere Božje, pobožnost sedem petkov v čast žal. materi Božji, razne molitve in pobožnosti za god sedem žalosti Marije Device, zbirko molitev za očitno in domačo službo Božjo in precejšnje število svetih pesmij. Ta posebno za sveti postni čas primerna knjiga stane

vezana v polusnje gld. — 70

„ z zlatim obrezkom „ — 80

„ v usnje z zlatim obrezkom „ 1'40

2. „Družbine bukvice za dekleta“, spisal Jožef Rozman, pokojni Konjiški nadžupnik, 12. natis; namenjene v prvi vrsti dekletom Križevske družbe, pa tudi vsem dekletom sploh jako koristne, veljajo

vezane v usnje z barvanim obrezkom gld. 1'30

„ „ rudečim „ „ 1'40

„ „ zlatim „ „ 1'60

3. „Po poštnem povzetju 10 kr. več.“

4. „Duhovni Vrtec“, 5. natis, priporočanja vredna molitvena knjiga, posebno za mladino, stane

v usnje vezan z zlatim obrezkom gld. — 85

„ s kopčo „ — 95

4. „Sveto opravilo“, spisal Anton Slomšek, nekdanji viši ogleda šol, 5. pomnoženi natis; namenjeno šolarjem viših razredov, velja

vezano gld. — 35

„ v polusnje z zlatim obrezkom „ — 50

„ v usnje z zlatim obrezkom „ — 60

5. „Ključek nebeški“, spisal Ivan Skuhala, dekan v Ljutomeru, za šolarje nižih razredov, velja

vezan gld. — 30

„ v polusnje z zlatim obrezkom „ — 40

„ v usnje „ — 50

6. „Molitve na čast svete družine“, komad 2 kr., 100 po 1 fl. 50 kr.

7. „Božič“ pridnim otrokom, spisal Alojzij Vakaž, stane 15 kr.

8. „Svete pesmi za šolarje“, vezane 10 kr.

9. „Zbirka narodnih pesmij“ I. snopič 10 kr.

10. „ „ II. snopič 10 kr.

11. „Ženitovanje“ 15 kr.

Naznanilo.

V Breznu pri Dravi se praznuje letóš dan sv. Gregorija že dne 10. marcija, ker je dne 12. sejem v Marenbergu.

KONJAK.

Ta iz krepkega, na lastnih goricah zrasednega vina izvlečena Francovka je skušen pomoček za oživljenje dušnih in telesnih močij. Zoper protin, tiganje, otrpenje udov, revmatizem pomaga ču-

dovito in uteši bolečine. Ena steklenica velja 1 gld. 20 kr. Stari konjak je za stare ljudi in take, ki so bolni želodcu, prava dobrota. Cena 1 gld. 50 kr. Kdor naroči 4 steklenice, se mu dá škrinica zastoj in plača se na pošti voznina. Dobi se le samo pri **Benediktu Hertl**, graščaku na Goliču pri Konjicah na Štajarskem.

Zaloga v Mariboru pri Alojziju Quandest, gosposke ulice. 12-52